

V Českých Budějovicích 29. 1. 2026

Milí přátelé,

zdravím vás v únoru, který je sice kratším měsícem, ale zato nám nabízí plno duchovních podnětů.

Hned na začátku února slavíme svátek Uvedení Páně do chrámu. Evangelium nám připomíná starce Simeona ve chvíli, kdy poznal v Ježíškovi světlo pro celý svět. Tak máme před očima spolu s prorokyní Annou dva lidi vysokého věku, kteří se nenechali unavit čekáním. Jejich vytrvalá modlitba byla naplněna setkáním s Kristem. Je to nejen krásné povzbuzení, že i stáří má své poslání, ale také jemná připomínka Boží věrnosti a skutečnosti, že Boží světlo si nás dokáže najít i v nejobyčejnějších dnech. Někdy k nám přichází skrze setkání, laskavé slovo, drobnou radost či vzpomínku, ale také skrze nás k druhým. Pamatujte si, že Vaše modlitba, trpělivost a věrnost Bohu mají velkou cenu a jsou darem pro církve i rodiny.

Ve spojení s tímto svátkem každý rok, stejně jako naši předci, si necháváme požehnat svíci, která je nám po celý rok připomínkou, že Ježíš Kristus přináší do našeho života světlo. A jak jste si možná zapamatovali ze svého dětství, nebyly to jen obyčejné svíčky. *Na co si v této souvislosti vzpomenete?* Zvláště dřív se jim říkalo hromničky a svátku pak Hromnice, odvozený od hromů. Mísila se totiž zde křesťanská víra s pohanskými zvyky. Ještě před příchodem křesťanství slavily slovanské kmeny kolem přelomu ledna a února obřady, oslavující návrat světla a slunce. Šlo o dobu, kdy se dny prodlužovaly, a lidé začínali doufat v brzký příchod jara. Uctívalo se slunce, oheň a světlo jako symboly života. A do toho tedy vneslo křesťanství silnou symboliku: Ježíš jako „světlo k osvětlení pohanům“. Proto se začaly svítit svíčky, které si lidé následně odnášeli domů. Jak už bylo naznačeno, vytvořily se zde některé lidové zvyky, a tak se nám může jevit víra našich předků jako magická. Tyto svíčky měly chránit jejich příbytky, úrodu, zvířata i celou rodinu. Naši předci hromničku zapalovali např. při bouřce, při úmrtí v rodině (aby umírajícímu „svítila na cestu“), při nemoci, při porodu či při neštěstí nebo obavách. Dokonce se hromnička používala k pokropení rohů domu voskem jako ochranné znamení anebo se někdy voskem označovala vrata nebo rohy stájí, aby byla zvířata chráněna. Pro nás může být hromnička připomínkou, že stejně

jako zima pokaždé skončí, tak skončí i „temnější“ období v našem životě. Může být též projevem vděčnosti za domov a za dary od Boha.

Od Hromnic přes Masopustní úterý je už jen krok k postní době. A tak na veselí, smích, radostná setkávání a drobné oslavy, které mohou být vyjádřením sounáležitosti s druhými i projevem vděčnosti, navazuje Popeleční středa, která nás jemně zastaví a vybídne: „Obraťte se a věřte evangeliu.“ Popel na čele nás nesráží k zemi, ale osvobozuje – připomíná, že nejsme stvořeni pro věci pomíjivé, ale pro věčný život.

Postní doba nás zve ke třem cestám: k postu, modlitbě a almužně. Nejde jen o velká předsevzetí. Někdy je postem trpělivě snášená bolest, omezení či samota. Modlitbou může být tiché odevzdání dne Bohu. Almužnou pak vlídné slovo, naslouchání nebo oběť vlastního času. Měsíc únor nám nabízí několik svatých jako průvodce. Cestou modlitby nás může vést sv. Scholastika (10. 2.), žena hluboké modlitby, která celý život čerpala sílu z tichého rozhovoru s Bohem. Připomíná nám, že modlitba není závislá na výkonnosti, ale na otevřeném srdci. Sv. Jiřina (15. 2.), která v tichosti řeholního společenství darovala svou svobodu jako smírnou oběť i k větší oslavě Boha a která každý den prožívala v modlitbě, službě a hodně se postila, nás zase může podpírat v postním úsilí. Zvláštní sílu k pokání či k odříkání nám může vyprošovat i sv. Petr Damián (21. 2.), který skromností svého života nás učí, že i malé odříkání má smysl, je-li prožíváno s láskou. Mohli bychom říct, že v almužně vynikal sv. Jeroným Emiliani (8. 2.), který se zřekl svého majetku ve prospěch osiřelých dětí a zakládal pro ně sirotčince, ujímal se ale i nemocných. Nu, mnozí z vás podporujete různé pomáhající organizace nebo přímo sami někomu pomáháte. A sv. Modest (24. 2.) byl jedním z mnoha, který vyrovnaně „kráčel“ po všech třech cestách. Staral se o chudé a vedl svůj lid k vytrvalosti ve víře. Vedle starostí o své svěřené kněze bojoval proti malomyslnosti a chudobě lidu za pomoci modliteb, půstu a kázání v ulicích města. Těmto světcům se můžeme připodobnit i zapojením se do Postní almužny, a to formou postních kasiček, které obdržíte ve svých farnostech anebo se informujte na Pastoračním středisku (www.prolidi.bcb.cz, 380 420 362)

Kéž je pro nás únor plný Božího světla v nás i kolem nás. Kéž v postní době znovu objevíme, že můžeme Bohu darovat i to, co nemůžeme změnit. Ať nás Pán naplní pokojem, který přináší radost i uprostřed zkoušek.

S pozdravem a v myšlenkách i v modlitbě za Vás

Iva Hojková, vedoucí Diecézního centra pro seniory